

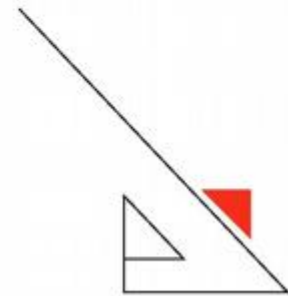

Goran Kovačić / PIXSELL

GOST UREDNIK: OLIVERA BALJAK
 GLUMICA, PRVAKINJA HNK RIJEKA

> Mozaik Glas Grada donosi Vam rubriku 'Gost urednik' u kojoj će svaki tjedan stranicu uređivati jedna osoba iz javnog života Grada i Županije prema vlastitom odabiru potpuno slobodno i autorski

NI GOMILE TURISTA, NI SKUPOĆA NISU MI USPJELE POKVARITI **TAJ** UGOĐAJ ČUDESNOСТИ

Ne kaže se uzalud "Pazi što poželiš"!!! Zanimljivo je tu činjenicu, ali snovi su doista ostvarivi zato uvijek moramo željeti nešto lijepo.

Kao mlada glumica silno sam željela igrati na Dubrovačkim ljetnim igrama. Prolazile su godine... Jednom sam se osmjelila i negdje na nekom gostovanju u Zagrebu priupitala profesora Juvančića kojim se to putevima Gospodnjim može sudjelovati u predstavama na Dubrovačkim ljetnim igrama, jer da je to dio mojih glumačkih snova. Malo je uzdahnuo: "A... e li... a a a... e e e...". Nisam do kraja sve pohvatala, ali sam stekla dojam da bi bilo bolje da i nisam postavila pitanje.

I dalje su prolazile godine. Pomalo je ta želja izbljedjela i pomirila sam se s time da mi Igre nisu suđene.

Kad... na sastanku Hrvatske drame u Rijeci kaže naš intendant Blažević da ovoga ljeta, tj. 2018., igramo predstavu po motivima Miroslava Krležine "Michelangelo Buonarroti", u režiji Sebastijana Horvata u koprodukciji s Dubrovačkim ljetnim igrama. O!!! Ne postavljam nikakvo pitanje, ali neka majuška nada se probudila... Izide podjela - eto i mene! Igram papu Juliusa II. ???

San me dočekao, nakon skoro 40 godina. Nisam euforična, samo mi je lijepo pri srcu kao da je to nešto logično što se moralo dogoditi.

I... 17. srpnja naša mala glumačka ekipa: Tanja, Jelena, Marija, Jasmin, Kajo, Dean (Cigo), Nikola, Edi, Giuseppe, Edo, Ivana - scenski pokret, zajedno sa curama i dečkima iz tehnike predvođena našom novom ravnateljicom Renatom Carolom Gaticom koja je ujedno i fotografkinja ovog putovanja krećemo put Dubrovnika.

Tamo nas već čekaju naši kolege Rakan i Jerko, redatelj Sebastijan, dramaturg Milan, asistentica redatelja Ana, kostimografkinja Belinda, Karmina zadužena za glazbu, Sale - majstor rasvjete iz ZKM-a, Igor - scenograf, dio tehničkog osoblja iz dubrovačkog kazališta kao i zbor sastavljen od mladih entuzijasta.

Iste večeri brodicom doplovljavamo na Lokrum, otok nedirnute ljepote prekriven gustim zelenilom, otok paunova, zečeva i duhova prošlosti. Naša scenografija savršeno uklopila među ruševine crkve svete Marije. Ne mogu zamisliti bolju lokaciju u gradu teatra.

Avantura započinje.

Već je osmi dan da smo u Dubrovniku. Imamo probe od 20 sati do 01 sat. Nešto prije dva sata stižemo u Grad i iako umorni odemo na picence u ulici kod bivšeg Talira gdje se odvajkada skupljala glumačka čeljad.

Dakle, to je to - probe, druženja, spavanje do kasne ure... Čak sam se dala nagovoriti od Grabarića da malo s ekipicom prošetamo do Porporele. Valja sve provat', da vidiš što te gusta!

A negdje, ne baš u cik zore, čeka me Dubrovnik. Stoljetan grad fascinante arhitekture, opasan s jedne strane Dinarskim gorjem, zidinama, kulama i morem. Grad vlastele, kneževa i puka. O njemu kruže legende bešavno izmiješane s burnom prošlošću.

Bilo da ste u Grad ušli s Pila ili s Ploča ne možete ostati ravnodušni na ljepotu Straduna. Kad kročite nogom na taj kamen izglačan nebrojenim tisućama i tisućama nogu isti tren udahnute dah prošlosti koji kao fascinacija ostaje u vama svo vrijeme šetnje gradom, njegovim uskim ulicama između kamenih fasada ukrašenih natprozornicima, nadvratnicima, bordurama, reljefima, ornamentikom...

Čak ni gomile turista, ni skupoća nisu mi uspjele pokvariti taj ugođaj čudesnosti. Naročito kad se noću vraćamo s Lokruma kada je Grad već ispražnjen od ljudi i presijava se obasjan feralima čija se svjetlost ogleda u ulicama. Nije čudo kad opijena glumačka čeljad ima potrebu zaplirati Stradunom. Uspjela sam čak pogledati predstavu Viktorija od neprijatelja Hrvoja Ivankovića u režiji Ivica Boban. Pred nama je veliki ansambl sastavljen od iskusnih glumaca i mladih glumaca netom izašlih s Akademije predvođen sjajnim Ozrenom Grabarićem koji je oživio svijet Marina Držića i njegovih junaka: Pometa, Dunda Maroja, Mara, Skupa, Petrunjele, Laure, Hekube, Arkulina, Lučivrata, pastira, vila... Ispunili su mi dušu prelijepom energijom koja je zračila sa scene svojom pjesmom, tradicionalnim plesom, ciklom, vikom...

Ponekad bih s čežnjom pogledala prijenos Otvaranja Dubrovačkih ljetnih igara, a sada uživo sjedim naslonjena na Orlandov stup, s pivicom u ruci, izmiješanih sjećanja i emocija... "O lijepa, o draga, o slatka slobodo..." uživam u žamoru noćnih prolaznika i veselim se našoj premijeri na Lokrumu. Našem Michelangelu. Nek' nam je sa srećom! Adio!